

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Ağustos 2019

Sayı: 254

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Tek adam rejiminin bir yıllık bilançosu

4 Haziran 2018’de uygulanmaya giren Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi’nin bir yıllık bilançosuna bir göz attığımızda, şimdi açıkça iddialar ve söyleneler arasındaki dağlar kadar fark olduğu görülüyor. Erdoğan “Parlamente sistem istikrarı tehdit ediyor” gibi iddialarla “Başkanlık, yani tek adam sisteminin” mutlaka gerekli olduğunu, “Beni seçerseniz bütün sorunlarınız en kısa süre içerisinde çözüme kavuşacak. Hatta döviz artışı, faiz gibi bir meseleniz kalmayacak” , “Karar alma süreci hızlanacak, ekonomi uçacak” vb gibi içi boş laflarla yeni saraydaki koltuğuna oturdu.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Şimdi bir yıllık bilanço yapıyoruz ne görüyoruz: bırakın ekonominin uçmasını, ekonomi tamamen uçuruma sürüklendi ve durum gerçekten, özellikle de kitleler için vahim.

Ekonomik dengelerin daha da vahim bir şekilde bozulmasına ek olarak, insan ve emekçi hakları, hukukun üstünlüğü ve diğer temel demokratik ilkelerden daha da uzaklaştık. "İstikrar ve güven" yerine ekonomik çöküş ve güvensizliği yaşıyoruz.

En önemli konulardan biri olan işsizlik, geçim konularında iyileşme bir yana felaket gibi bir sürece girdik. İşsizlik resmi rakamlara göre bile zirve yapıyor. Son bir yıl içerisinde işsiz sayısı, resmi rakamlara göre bile, 1 milyon 334 bin artarak 3 milyon 210 binden, 4 milyon 544 bine yükseldi. Her 4 gençten birisi işsiz. Bazı sendika verilerine göre ise gerçek işsiz sayısının 7 milyona yaklaştığı belirtiliyor. İnsanlar borç bataklığına sürüklendi.

2018 Haziranından bu yana 19 milyar 873 milyon lira tutarında 911bin 624 senet protesto edildi. 31 milyar 671 milyon tutarında , 1 milyon 250 bin 649 çek karşılıksız çıktı.

Taşıt ve konut almaktan vazgeçti. Son bir yılda konut kredisi yüzde 2.7 ve taşıt kredisi yüzde 17.8 azaldı.

Kredi kart borcu yüzde 13.7, ihtiyaç kredisi yüzde 2.9 arttı. Dış ticaret açığı büyüdü: son 11 ayda kur seviyesinin getirdiği tüm avantaja rağmen, 29 milyar 620 milyon dolar dış ticaret açığı verildi. Üstelik kısa vadeli dış borçlar 120 milyar dolar seviyelerinde seyrediyor. Risk priminin arttığı bir ortamda bu borçlar nasıl ödenecek. Çünkü 2018 Haziranında 295.19 olan risk primi Eylül 2018'de zirve yaparak 574.28'e tırmandı.

Ekonomik büyüme ise laftan ibaret. Çünkü geçen yıl 3. Çeyrekte yüzde 1.8 büyüyen ekonomi, 4. çeyrekte yüzde 3 ve bu yılın ilk çeyreğinde ise yüzde 2.6 küçüldü.

Ekonomiye olan güven de geriledi: mayıs ayı itibarıyla, yüzde 17.3 azalarak 93.8'den 77.5 puana düştü. Satın alma gücü daha da eridi. Temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamlar yüzde 40-50 civarındayken, ücret ve emeklilik maaşlarına yapılan ve önerilen zamlar yüzde 12-15 düzeyini geçmiyor. Örneğin 200 bin kamu emekçisine önerilen zam yüzde 6 artı yüzde 4'tür! Tek adam rejiminin artık tartışılmaz bir şekilde bir iyileştirme getirmediği gibi ülkedeki durumun her yönden kötüye gittiğini gören muhalefet, özellikle de CHP ve İYİ Parti tek çözümün yeniden eski Parlamenter Sisteme geri dönülmesi olduğunu anlatmaya başladı. Bu anlattıkları masallara gerçekten onlar da inanır mı? Bilmiyoruz.

Yani bu ekonominin çöküşü kapitalist düzenin kendinden, ekonomik krizinden kaynaklanmıyormuş! Karnımız bu gibi masallara toktur. İşçi sınıfı krizin bedelini ödemeye devam etmek istemiyorsa, onun için tek bir seçeneğin olduğunu unutmamalı: üretimden gelen gücünü kullanmalı. Tıpkı metal işçilerinin 2015'te yaptığı gibi. 30.07.2019

Emekçinin Gündemi

Türkiye ekonomisi her geçen gün biraz daha çöküyor

Önemli ekonomik verilere bir göz attığımızda Türkiye ekonomisinin hızlı bir şekilde her geçen gün battığını görüyoruz.

Bu durumu somut olarak görebilmek için üretim, ticaret, satın alma gücü, işsizlik vb önemli verilere bir göz atmak yeterlidir.

Örneğin:2013 yılında kişi başına milli gelir 12 bin 480 dolar iken, 6 yıl sonra 2019'da 9 bin 420 dolara düştü. 2018 yılının ilk 6 ayında bütçe 46.1 milyar TL açık vermişti, ama 2019 yılının ilk 6 ayında bu açık 78.6 milyar TL'ye tırmandı.

Halbuki bu yılın 12 ayı için öngörülen açık 80 milyar TL idi! Dış borç 453 milyar dolar ile milli gelirin yüzde 60'ına yükseldi. Bu oran AKP iktidarının birinci yılında yüzde 46 idi. Kısa vadeli borçlar ise 120 milyar doları geçti. Bütçedeki vergi payı yılın en düşüğünde.

Türkiye'nin vergi sistemi vergiyi gelir ve servet üzerinden değil, harcamalar üzerinden alıyor. Alım gücü düşen kişi harcamaları da düştüğünden vergi payı da düşüyor. Türkiye sanayisinin ihracat rekortmeni otomotiv sektöründe on ayda ihracat ortalama yüzde 7.1 oranında geriledi.

Mayıs ayında kapanan şirket sayısı yüzde 20 arttı. İnşaat sektörünün geri dönmeyen kredileri 10 milyar dolara tırmandı. Konut satışları ise Haziranda bir yıl önceki yılın aynı ayına göre yüzde 48.6 azaldı. İpotekli konut satışlarında yıllık yüzde 84.6'lık bir düşüş görüldü.

Ekonomik kriz nedeniyle kişilerin borcu arttıkça da icra dairelerinin sayısı da rekor artışla 900'e ulaştı. Günde 7 bin yeni icra

dosyası açılıyor. Ekonominin tüm kesimlerinin bankalara olan kredi borçları 2.7 trilyon TL'yi buldu. Bireysel kredi ve kart borçları 20 milyara tırmandı. 5 milyon üniversite mezunu da borç batağında. Özcesi, tek adam rejiminin krizi çözeceğiz söylemleri laftan ibaret.

Tabi ki ekonomik kriz sadece Türkiye ile sınırlı değil. Ama hükümetin uyguladığı emekçi düşmanı siyaset hem ekonomik krizi daha da büyütüyor hem de bunun bedelini işsizliğin her geçen artmasıyla, yoksulluğun giderek sürekli bir şekilde artmasıyla ve refah düzeyinin inişe geçmesiyle kitleler ödüyor.

Yani bu hükümet emekçiden ve yoksuldan alıp zenginlerin ceplerini dolduruyor.30.07.19

İşsizlik Ateşi Sönüyor

Geçtiğimiz günlerde Türkiye İstatistik Kurumunun açıkladığı Nisan verilerine göre Türkiye'de krizin etkileri sert bir şekilde devam ediyor.

Bir tarafta işsizliğin yarattığı bunalımlar can almaya devam ederken öbür tarafta işsizlik fonuna saldırı için fırsat kollayanlar var.

Ekonomik kriz belirtilerini yalnızca işsizlik olarak göstermiyor, aynı zamanda patronlar krizi fırsat bilip, yani işçilere asgari ücret altında ödeme yapabilmek için, onları kayıt dışılığa itiyor.

Örgütsüz ve pusulasız işçilerde böyle bir dönemde işsiz kalmamak için bunu kabul etmek zorunda kalıyorlar. Kayıt dışı çalışma oranı bir önceki yıla göre

%1 oranında artarak %34 e geldi. Türkiye'de çalışan insanların 3de1'i herhangi bir sigorta kurumuna bağlı olmadan çalışıyor demek anlamına geliyor.

İşsizlik bu dönemlerde geçici işçilik (pamuk toplama, hasat vb.) yaygınlaştığı için düşük gösterilip bir 'başarı' hikayesi olarak sunuluyor. Ama durum ancak bir kabus olarak nitelendirilebilir.

4,5 milyona yakın insan şuan işsiz, toplumun geneline yayılan bu problem gençlerde kendisini daha da sert hissettiriyor. 2018 Nisan ayında genç işsizlik %19 iken 2019 Nisan'da %26 olarak gerçekleşiyor. Bunların dışında ülke ekonomisi yeni istihdam yaratmakta güçlük çekiyor.

2018 Ekim ayında 32 milyon 565bin olan toplam işgücü sayısı aradan aylar geçmesine rağmen o seviyenin altında. Her gün iş gücü piyasasına giren, üniversitelerden mezun olan tüm gençler yedek işçi ordusunun bir parçası haline geliyor.

Patronlar bu işgücü ordusunu bahane göstererek ücretleri baskılıyor daha fazla kar ediyorlar. Patronların bu politik savaşına karşı işçilerde politik cevap vermeli.

Kendi ekonomik ve siyasi çıkarlarını ön plana koyan bir eylemlilik izlemeliler. Bu planları da hazırlamak komünist devrimcilerin görevidir. 24.07.2019

Erdoğan'ın her krizde patronlara gösterdiği havuç

Önceki AKP hükümetlerinin hatta 1980 askeri darbesinden bu yana birçok hükümetin gündemine aldığı kıdem tazminatının fona dönüştürülmesi, bir kez daha programa alındı. Sistem değişti; darbeden parlamenter sisteme oradan cumhurbaşkanlığı sistemine geçildi; kıdem tazminatına el koyma planı değişmedi. Ancak generallerinki dahil hiçbir iktidar bunu gerçekleştirmedi.

Erdoğan, Anayasa değişikliği oylamasında, patronlara kendisine destek vermeleri için kıdem tazminatı fonu kurulmasını vaat etmişti. Hatta sonrasında patron örgütleri ile işçi sendikaları arasında

görüşme yapıldı. Ancak patronlar, işyerlerindeki işçilerin tepkisini göze alamayıp gündeme getirilmemesi yönünde açıklama yaptılar.

Patronlar kıdem tazminatını ceplerine atamadı. Belki onlar çok gönüllü değil ama BES tüm patronların kullanımına açılacağı için kıdem tazminatı hakkı mücadelesinden çekinmeyen patronlar çok istekli.

Bu nedenle hükümet BES'i devlet kasasından desteklemeye başladı. Patronlar bu hedeften vazgeçmedi; en büyük patronların bir kısmı, BES şirketi kurdu.

Son programa göre kıdem tazminatının BES'le uyumlu hale getirileceği (entegre

edileceği) söyleniyor. Oysa son bir yıldır, gönüllü BES bile geriliyor. Tek yol BES'i zorunlu hale getirmek.

Kıdem tazminatı için patrandan ücretin %8'i kadar kesinti yapılıyor; işçiden kesinti yok, çünkü kıdem tazminatı ödenmeyen 13. Ücret gibi kabul ediliyor. BES'te ise patrandan kesinti yok ama işçiden %10 kesinti planlanıyor. Sadece bu haliyle bile işçinin birikmiş parasına el koymanın ötesinde, Konut Edindirme Fonu; Zorunlu Tasarruf Fonu; İşsizlik Sigorta Fonu ve daha eski fonlarda olduğu gibi işçinin ücretinden patronların kasasına para aktarmaktan başka bir amaç güdülmeye açık.

Kamu çalışanları görmezden geliniyor

Hükümet son aşamasına gelmesine sayılı günler kala 200 bin kamu işçisi için toplu sözleşme teklifini lütfedip nihayet Türk-İş'e ilettiler.

Yılbaşında başlaması gereken 2019-2021 toplu sözleşme görüşmesi, daha iki kez yapıldı. Türk-İş başkanı, teklifi görüşmeyip hemen masadan kalktığını açıkladı.

Karayolları, demiryolları, şeker fabrikaları, il özel idareleri, elektrik işletmelerinde çalışan işçiler, altı aydan beri zam almadan çalışıyor. Türk-İş ile hükümet arasında önce çerçeve anlaşması imzalanacak, ardından bu çerçevede işkolunun toplu sözleşmeleri yapılacak. Şimdi kamera önünde sert konuşan sendika bürokratları, hükümetle uyum içinde aylardır suskun.

Hükümetin lütfettiği teklif ile Türk-İş'ininki arasında büyük fark var: *Türk-İş en düşük işçi ücretinin en düşük memur (neden en düşük bilinmez?) maaşına çıkarılmasını yani 3.260 lira olmasını üstüne brüt 300 lira seyyanen zam istiyor. Hükümet ise 3.500 altında ücret alanlara sadece 60 lira seyyanen zam önerdi. *Türk-İş ilk 6 ay için yani geçtiğimiz 6 ay için %15 zam (enflasyondan düşük); kalan her 6 ay için enflasyon + %3 zam istedi. Hükümet ilk 6 ay için %5 zam kalanlar için %4 zam önerdi.

Önceki sözleşme döneminde Türk-İş başkanı, bol keseden atıp tutmuş hatta Fransa'daki Sarı Yeleklileri örnek göstermişti. Sonra bir gece ansızın sözleşmeyi imzalamıştı.

Hükümet kadar sendika bürokratları da işçileri hor görüyor. Düşük zam kadar, sözde zammın dayatılma biçimi bunu gösteriyor. İşçinin, yaşamını belirleyen ücreti için fikri sorulmuyor, hiçbir şey yapmasına, mücadele etmesine asla izin verilmiyor.

Aynı süreç ağustosta yapılacak olan 3 milyonu aşkın memur ve 2 milyon civarında memur emeklisi sözleşmesi için de geçerli.

İşçi sınıfı, sendika bürokratlarını etkisiz kılacak kendi öz örgütlerini oluşturmadığı, kendi çıkarlarını dayatmak için harekete geçmediğinden bu gösteri sürüyor. Ancak işçi sınıfının tüm bunları yerle bir edecek gücü olduğunu, geçmiş deneyimlerden çok iyi biliyoruz.

Siyasetin Gündemi

Akdeniz’de büyük çatışma var

Akdeniz’deki doğal gaz gerginliği, Türkiye’nin üçüncü doğal gaz arama gemisini bölgeye göndermesi sonrasında, tüm bölge ülkeleriyle birlikte ABD ve Rusya’nın, ardından Avrupa Birliği’nin (AB) yaptırım kararlarıyla bir adım daha ileri gitti.

Türkiye, Akdeniz’de kendi belirlediği bölgeyi, münhasır bölge ilan etti. AB, üyesi olan ve Türkiye’nin tanımadığı Kıbrıs Cumhuriyeti’ni adanın tamamında egemen devlet olarak görüyor ve Türkiye’nin KKTC ile yaptığı münhasır bölge anlaşmasını bu nedenle tanımıyor. Bu nedenle Türkiye’nin KKTC için belirlediği bölge adına yaptığı her şey sorun oluyor.

Doğu Akdeniz’de ülke yönetimleri arasında, siyasi, hukuki bahanelerle ileri sürülen gerginliğin arkasında AB’ye tüm doğalgaz tüketiminin yarısını satan Rusya ile bu pazara girmek isteyen ABD’nin rekabeti, petrol şirketlerinin çıkar kavgası var.

Avrupa Birliği üyesi olan Kıbrıs Cumhuriyeti, 2002’den itibaren Doğu Akdeniz’de kıyıdaş ülkelerle Münhasır Ekonomik Bölge anlaşmaları yaptı. Ancak ülkelere ait bölgeler, bazı yerlerde iç içe bazı yerlerde üst üste geçmiş durumda. Örneğin İsrail, Lübnan’ın sahiplendiği bölgenin kendisinin olduğunu söylüyor.

Kıbrıs Cumhuriyeti 2007’de doğal gaz arama ve çıkarma işini satışı çıkardı. Büyük petrol şirketleri, parselleri paylaştı: ABD’nin Noble ve Exxon Mobil; İtalyan ENI ve Fransız Total şirketleri.

2011’de Türkiye, kendi ekonomik bölgesinde, KKTC de hem tanımadığı hem de kendisi yapamayacağı için adanın kuzeyi ve doğusunda belirlediği 8 bölge için TPAO’ya (Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı) arama ruhsatı verdi. Türkiye adına TPAO, kendisi çok derinde olduğu bilinen petrolü tespit edip çıkaramayacağından, Kasım 2011’de İngiliz Shell ile Akdeniz için %50-50 ortak şirket kurdu. Shell’in bilinen başka anlaşması yok. İşte AKP iktidarlarını, tek bir Kıbrıs devletinden “yavru vatan” fikrine geri götüren neden.

Kıbrıs’ın 13 parselden 1, 4, 5, 6 ve 7 no’lu parsellerin bir bölümü, Türkiye’nin TPAO’ya ruhsat verdiği bloklarla kesişiyor. 3 no’lu parsel KKTC’nin TPAO’ya verdiği alan ile çakışıyor.

Türkiye’nin itiraz etmediği sadece iki parsel var: 10 ve 11 numaralı parseller. Buna rağmen hükümet; ABD’li Exxon Mobil-Katar Petrolleri konsorsiyumu, Nisan 2017’de Kıbrıs’ın güneybatısındaki 10 numaralı parsel için anlaşınca, Türkiye Katar’ı anmadan Exxon Mobil’in adını vererek, KKTC’nin hak iddia etmediği alandaki çalışmayı kınadı. Şirketin tavrı ise tam tersineydi. Katar-Türkiye gerginliğini soranlara Exxon Mobil’in yöneticilerinden biri olan Neil Chapman, "hükümetler arasında tartışılıp çözülecek" bir konu olduğunu söyledi. Petrol şirketleri, işlerini yapıp kâr peşinde koşuyor; ülkelerin hakları, uluslar arası kurallar gibi

diğer sorunları, hiç dikkate almayıp siyasetlerin halletmesini istiyor.

Exxon Mobil’e karşı çıkan Türkiye, 2018’de laftan öteye geçti. Norveç’ten satın alıp adını “Fatih” yaptığı sondaj gemisini, savaş gemilerinin korumasında, kendisinin ilan ettiği bölgede doğal gaz aramaya gönderdi. Son olarak Ocak 2019’da Kahire’de bir araya gelen Kıbrıs, Yunanistan, İsrail, İtalya, Ürdün, Filistin ve Mısır, Doğu Akdeniz Gaz Forumu’nu kurdu. Kıbrıs, Yunanistan ile birlikte Mısır, İsrail ve Ürdün’le ayrı ayrı üçlü işbirliği kurdu.

Birbiri ardına yapılan anlaşmaların hiç birinde Türkiye yok; KKTC’de yok. Bu kez Türkiye, “Yavuz” sondaj gemisini, asker korumasında bölgeye gönderdiğini açıkladı. Petrol şirketlerinin önünde devlet yöneticileri ve ordular var. Suriye meselesi bahanesiyle Rusya Federasyonu, ABD, Büyük Britanya ve Fransa gibi ülkeler, bölgede askeri üs ve önemli deniz gücü bulunduruyor. Bu ortamda Türkiye’nin güç gösterisi, yalancı kabadayılıktan öteye anlam taşımıyor. (28.07.19)

Suriye'de sorumluluğu olanlar Suriyeler üzerinden siyaset yapıyor

Akdeniz gerginliği nedeniyle Avrupa Birliği'nin, malı yaptırım uygulama kararı sonrasında hükümet üyelerinden Suriyelilerin tehdit olarak gösterilmesi yeniden başladı.

Son açıklamalara göre 4.5-5 milyon civarında Suriyeli Türkiye'de. İstanbul'da kayıtlı 500 bin kişiye rağmen 2 milyon civarında Suriyeli olduğu açıklandı. İçişleri bakanlığı, Suriyelileri kayıt olmaları ve kayıtlı oldukları illere dönmeleri için 20 ağustosa kadar süre açıkladı. Bir yandan da hem Sığınmacıların, sağlık hizmetlerinde katkı payı ödemesi kararı hem de suça karışan veya karışma ihtimali olanların sınır dışı edilme kararı alındı. Yani

yoksul Suriyelilerin yaşamı gittikçe zorlaşıyor.

İktidar, yaptığı anlaşmaya uyduğu halde verdiği sözü tutmayan; göçmen almayı para göndermeyen AB'nin yeni kısıntısı üzerine, Suriyelilere yaptığı masrafı en yoksullardan başlayarak kısıyor. Çünkü Suriye'ye dönme çağrısına bir yolda sadece 300 bin kişi uydu.

Savaşın bitişi, siyasi çözüm süreci pazarlıkları nedeniyle uzuyor. AB'ye karşı esip gürleyen iktidar, siyasi çözümü uzatan tarafların başında geliyor. Çünkü Suriye'de Kürtlere özerklik veya başka bir siyasi hak tanınmasına karşı çıkıyor; bir yandan da Suriye'nin bir bölgesinde, Türkiye'nin

güvenliği gerekçesiyle askeri güç bulunduran ülkelerden biri.

Ayrıca Suriye rejiminin denetiminde olmayan İdlib şehrindeki dinci gerici silahlı milislerin koruyucusu ve Türkmenler üzerinden barış sürecinde taleplerde bulunan ülkelerden biri. Tüm bunlar siyasi süreçteki çıkar tartışmalarını ve dolayısıyla çözümü uzatıyor.

İktidar çevreleri, sokaklarda dilenen, izbe yerlerde barınan, can güvenliği olmadan en düşük ücretle çalışan Suriyelileri hiç umursamıyor. İşine gelince "misafir" diyor, işine gelince "salarız" diyerek eşya gibi kullanıyor.

Bir hakim, duruşmada dava konusunu bırakıp avukatın etek boyunu tartışma konusu yapması, medyaya yansınca, geçici olarak görevden uzaklaştırıldı.

Kadınlar, aşağılanıyor, dövülüyor, tacize, tecavüze uğruyor, sadece medyaya yansınca yani "ayıp olunca" sorumlular kıpırdanıyor.

Üstelik bunlar, ansızın olmuyor; hepsinin bu noktaya kadar gelişinde korunduğu, kollandığı, bundan cesaret alarak daha da ileri gittiği sonradan ortaya çıkıyor.

Hakim Yoylu'da buna örnek: Sakarya'da görev yaparken, balkondan bir kişiye ateş ettiği için cezalandırılmak yerine Balıkesir'e gönderildi. Balıkesir'de bir avukata yumruk ve tekmeyle saldırdı; avukata üç

günlük iş göremez raporu verildi. Bu sefer soruşturma geçirdi; yine korundu, İstanbul'a gönderildi.

Bu yargıcın dini gerici olduğu basına yansdı: Osmanlı Şeyhülislamlarından birini dilinden düşürmediği, tanıklara baskı kurmak için Müslümanlık vurgusu yaptığı, laik hukuk sistemine karşı olduğunu göstermek için cübbesiz mahkemeye çıktığı, hukukçular kaynak gösterilerek yazıldı.

Kadın avukat, yargıca boyun eğmeyince karşı tarafın avukatının küpesini diline dolayıp destek bulmaya çalıştığı; işin içinden sıyrılamayacağını, tepkinin büyüyeceğini anlayınca duruşmadan çıkıp, islamcı sakallarını keserek geri döndüğü de basına yansdı.

Üstelik tüm bunlar iş mahkemesinde oldu; yani işçi sınıfının hakkını koruması beklenen bir yargı bunlarla meşgul oldu. Bu arada bir işçi, kim bilir ne kadar süredir, işine geri dönmek için dava sonucunu bekliyor.

İşte Erdoğan'ın gösterişli bir toplantıyla açıkladığı yargı reformunu böyle yargıçlarla dolu hukuk sistemi uygulayacak ve sözde yargı sistemi düzelecek.

Bu üçüncüsü olan yargı reformu, kağıt üzerine yazılanların ne yapıları, ne düşünüleni, ne de sonuçları değiştirdiğinin ispatı. (04.06.19)

Uluslararası Gündem

ABD-İRAN

Kriz ve savaş tehlikelerine karşı gelmek

Arap-İran körfezinde gerginlik artıyor. ABD'nin İran'a petrol satışını yasaklamasından bu yana , birkaç on kilometrelik genişliği bile olmayan, ama tüm dünyadan gelip petrol taşımak için her gün binlerce petrol yüklü gemilerin geçtiği Hürmüz boğazı yüksek gerginliklerin yaşandığı bir bölge oldu.

Şu ana kadar olay birkaç dronun düşürülmesi, birkaç petrol taşıyan gemiye yapılan saldırılar, el koymalar ve belirli tehditler ile sınırlı kaldı. Belki bu durum da fazla ileri gitmeyecek ve sonradan bu olayı değerlendirirken birçok gerginliğin yaşanmasının ardından yapıldığı gibi 'bu da öyle bir gerginlik' olarak değerlendirilecek.

Ama bu defa bunun böyle olacağına dair hiçbir güvence yok. Trump Haziran ayında İran'a yapılması kararlaştırılan hava saldırılarını, uçakların havalanmasından 10 dakika önce iptal ettiğini duyurmuştu.

Trump bu vesileyle savaş karşıtı numaraları yaptı. Halbuki o, Başkan seçildiğinden bu yana dünyanın her tarafında savaş çıkırtkanlıkları yapmaktan çekinmiyor. Bu komedinin arkasında gerçekten silahların tehdidi yatıyor. B-52 savaş uçakları her an harekete geçmek için hazır bekliyor.

Savaş uçakları taşıyan harp gemileri ve askeri donanmalar Akdeniz ve Arap denizinde her an İran'a karşı müdahaleye hazır bir şekilde dolaşıyor.

Ek olarak ABD'nin Körfez bölgesindeki askeri üstlerinde 35 bin ABD askeri konuşlandırılmış, İran köşeye sıkıştırılmış durumda.

Kapitalist dünyanın jandarması olan ABD, onlara karşı 40 yıldan beri kafa tutan İran'a diz çöktürmek istiyor. İran yöneticilerinin duyuruları ve askeri

tutumları, bir İngiliz petrol gemisinin bir balıkçı gemisiyle çarpıştığı bahanesiyle el koyması gibi olaylar ise ABD tarafından uygulanan ambargoların ve yaptırımların, kitlelerin bedel ödemesine rağmen, İran'a diz çöktürmediklerinin kanıtı.

Trump bunu nereye kadar götürebilir? Irak'a karşı yaptığı savaştan 15 yıl sonra, bu defa İran'a karşı yeni bir Körfez savaşı hazırlıkları mı yapılıyor? Şu sıralar yapılan savaş hazırlıklarının, ABD diplomasisini de aşarak, nereye kadar tırmanacağı öngörülemiyor.

Böyle bir savaş olursa, bunun yankıları tüm dünyaya yayılır. Şimdiden, ABD ile İran arasındaki bu gerginlik Avrupa emperyalistlerinden tutun da Japonya ve Rusya'ya kadar bütün süper güçlerin ve de Suudi Arabistan, İsrail ve Türkiye gibi bölgesel güçlerin taraf tutmasına yol açtı.

Tüm dünya bir ekonomik kriz, ticaret rekabeti, milliyetçi akımların körüklendiği ve de silahlanma yarışının sürdüğü bir bataklık içerisinde. Öyle ki, bir yerdeki bir savaş kıvılcımı her tarafa yayılabilir.

Örneğin, Yakındoğu yıllardan beri Irak, Suriye veya Yemen'de süren savaşlar nedeniyle harap oldu ve bu da sadece bulunla sınırlı kalmayıp, dünyada Asya'dan tutun da Afrika'ya kadar her yerde gerginlik var ve dünya bir barut fiçisine dönüştü.

İşte geçmişte bu gibi gerginlikler iki dünya savaşı ile sonuçlanmıştı. "Nasıl kara bulutlar fırtınaya yol açıyorsa, kapitalizm de savaşlara yol açıyor", bu söz 1914 yılından önce sosyalist Jean Jaures tarafından söylenmişti. Ekonomiye büyük sanayi ve finans kuruluşları hakim olduğu müddetçe, ekonomik savaşlar kaçınılmaz bir şekilde

askeri savaşlara dönüşecek.

Bu büyük gruplar ortadan kalkmadığı, toplumsallaştırılmadığı ve tüm toplum tarafından yönetilmedikleri müddetçe, bir avuç hissedarin özel mülkiyeti kaldığı müddetçe dünya burjuvazinin tek bir kuralı olan azami kar ile yönetilecek: yani "Benden sonrası tufan." İnsanlığa başka bir gelecek oluşturabilecek tek güç işçi sınıfıdır.

Çünkü kapitalizme karşı yürüttüğü savaşta zincirlerinden başka kaybedeceği hiçbir şey yoktur ve de ekonominin toplumsal temellerde tertiplenip üretim araçlarının toplumsallaştırmasını gerçekleştirerek üretimin planlamasını, tüm insanlığın ihtiyaçlarını gerçek olanaklar temellerinde karşılayabilir. İnsan topluluğunun geleceği emekçilerin ellerindedir.

Emekçiler sınıf mücadelesi geleneklerine yeniden sahip çıkarak herkesin maddi çıkarları ve herkesin insanca yaşayacağı bir toplumun oluşması için mücadele etmeli. Bunun da ötesinde tüm insanlığı barbarlığa sürükleyen bu kapitalist toplumu yok etmelidirler. Söz konusu olan sadece kendini savunmak, ücretleri ve emeklilik ücretlerini savunmak değil.

Kapitalist toplum emekçilere ve çocuklarına yeni savaş cephelelerinde bombalar altında ölmeyi kar hırsı nedeniyle her geçen gün biraz daha hazırlıyor. Gelecek işçi sınıfına, tarihteki rolü üzerine bilinçlenmesine, yani bu toplumu değiştirip insanlığa yakışır bir toplum oluşturabilmesine bağlıdır... 25.07.19 Başyazı LO

Sermayeye boyun eğen Çıpras yıprandı

Yunanistan'da son yapılan genel seçimlerde sağ seçimleri kazandı ve Syriza'nın lideri eski Başbakan siyasetten silindi.

Çıpras ilk seçildiğinde Yunanistan'da ve hatta onun da ötesinde kitlelerin ümidi olmuştu. Ancak 4 yıllık iktidar uygulamaları onu bu hale getirdi. O dönemler Çıpras, devasa borçlardan sorumlu olmayan kitleleri bu borçları ödemeye zorlamak isteyen büyük bankalara kafa tutan bir solcu gibi görünüyordu.

Yunanistan, tıpkı borç batağına saplanan belediyeler, hastaneler ve hatta özel kişiler gibi finans çevrelerinin gazabına uğramıştı. Üstelik Yunanistan'ın borçları üzerinden yapılan mali spekülasyonlar onu uçurumun eşiğine getirmişti. Ülke ekonomisi çökmeye başlamıştı.

Yunanistan devleti, Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve İMF tarafından oluşturulmuş olan troikanın (üçlünün) hükmü altına geçti ve devlet bütçesi de onların denetimi altına alındı. Bu üçlü emirlerinin doğrultusunda hareket eden hükümet de, zaten çok yoksullaşmış olan kitlelere karşı feci kemer sıkma kararları alıyordu.

Üç yıl içerisinde işsizlik dört kat artarak yüzde 27'lere tırmandı. Ücretler yarıya düştü..Kamu hizmetleri çöktü, hastalar hastanelerde yer bulamıyordu ve sağlıkları için eczanelerde gerekli ilaçları bulamıyorlardı.

Evlerinden sokağa atılan insan sayısında bir patlama yaşandı. Kemer sıkma siyasetlerinin sorumluları olan

sağ partiler ve Sosyalist Partisi kitleler tarafından nefret ediliyorlardı. Bu ortamda, başında Çıpras'ın bulunduğu yeni Syriza partisi, eğer iktidara gelirse hem bankalara hem de, başta Almanya ve Fransa olmak üzere, Avrupa Birliği'nin güçlü liderlerine kafa tutacaklarını iddia ettiler.

Ocak 2015'te Syriza seçimleri oyların yüzde 36'sını alarak kazandı. Çıpras da Başbakan oldu. Onun bu zaferi hem ülkede hem de ülke dışında büyük bir başarı olarak kutlandı. Birçok emekçi, Çıpras finans çevrelerine karşı geleceğini söylediği için onu destekliyordu.

Çıpras 5 ay boyunca üçlünün isteği kemer sıkma kararlarını almadı. Temmuz 2015 başlarında bir referandum tertipledi ve Yunan kitleleri ona yüzde 60 oy vererek onu bir defa daha desteklediklerini gösterdiler. Ama Çıpras'ın uyguladığı siyaset ise emekçileri seferber ederek onlardan güç alacağına, gidip AB yöneticileri ile mali yardım programları pazarlıkları yapmak oldu. Bu şartlarda ise Çıpras'ın kazanma şansı yoktu.

Her şeyden önce büyük bankalar ve devletler ona en küçük bir taviz bile vermeyi istemiyordu. Üstelik kafa tutma iddialarında olan Yunanistan'a diz çöktürüp bütün diğer halklara da bir ders vermek istiyorlardı: "Borçların tamamını ödemek gerek"!

Bankalar ve devletler Yunanistan'ın bütün kredilerini durdurdular. Çıpras ise referandumda aldığı büyük desteğe rağmen 8 gün sonra

teslim oldu ve emekçilerin kitlesel protestolarına rağmen yeni bir kemer sıkma siyasetini uygulamayı kabul etti. Bugün, Yunan emekçileri yıllarca kemer sıkma kararlarının etkilerine maruz kaldıktan sonra Syriza'ya artık güvenleri kalmadığını çok iyi anlıyoruz. Birkaç yıl öncesine kadar yıpranmış olan sağ ise bu fırsatı değerlendirerek yeniden iktidara gelebildi.

Sağ da bu işçi düşmanı ve kemer sıkma siyasetlerini devam ettirecek ve hatta daha da artıracak. Sağ, ülkede 1967 ile 1974 yılları arasında hüküm sürmüş olan gerici siyasetleri yeniden güncelleştirip uygulayacak.

Biz emekçilerin bu deneyimden çıkaracağı ders şudur: burjuvazinin iktidarına dokunmadan, büyük sermaye çevrelerine karşı kafa tutacaklarını iddia edenler eninde sonunda onların hizmetkarları olmaya mahkumdurlar. Bu sözü edilen siyasi çevrelerin siyaseti bir çıkmazdır ve yarattıkları içi boş hayaller bizlerin elini kolunu bağlıyor.

Ulu kurtarıcı filan yok Bizim tek çıkar yolumuz, kendi mücadelemizi kendimiz sonuna kadar götürmektir: yani büyük bankaları ve büyük şirketleri toplumsallaştırmaktır.

Ütopycı olan kapitalist topluma son vermek değildir. Gerçekten ütopycı olan, emekçilerin çıkarları ile büyük sermayenin çıkarlarının uyumlu olabileceğine inanmaktır. (08.07.19)

Kitle hareketi Afrika Kupası'na sıçradı

Cezayir'de 22 Şubat'ta, önce Abdelaziz Buteflika'nın beşinci kez Başkan adaylığına karşı başlayan kitle hareketi sonra "sistemin" tümüne karşı çıktı.

Son eylemler Afrika Futbol Kupası'nın şampiyonluk maçına denk geldi ve maçı Cezayir Milli takımı Fennecs, Senegal'in Senegal Kaplarını yenerek şampiyon oldu.

Genellikle bu gibi maçlarda milliyetçi bir hava hakimdir. Ama bu son maçta Cezayir Takımını destekleyen taraftarlar Arapçada Hirak olan ve 5 aydan beri devam eden kitle hareketini ön plana çıkardılar.

Aslında, genellikle futbol sahalarında yaygın olan şiddet olayları bir yıldan beri, yani 2008 yazından beri, önemli ölçüde bitti ve futbol takımları taraftarları rejime karşı olan türküler icat etme yarışına girdiler.

Örneğin Casa del Muradiya türküsü USMA Cezayir takımının isyan türküsü oldu. Bu türkü isyan ve kötü yaşama karşı olan duyguları, iktidarın kitlelere karşı olan nefretini ve de Buteflika'nın 4 defalık 5 yıllık iktidarını teşhir ediyor. Genellikle futbol taraftarları yoksul mahallelerde yaşayan gençlerden oluşuyor. İşte Hirak hareketinin temel gücü bu gençlerden oluşuyor.

Genel Kurmay Başkanı

Gaid Salih halk hareketine el atıp yönetici çevreleri aklamak için Cezayir Milli Takımının bu zaferini fırsat bilerek kendisinin de halktan birisi olduğunu ima etti. Bu nedenle Kahire'de oynan final maçına dar gelirli taraftarların da gidebilmesi için orduya ait uçaklar da dahil, 37 uçak kiraladı.

Yine Mısır'da oynan bir maç esnasında bir Cezayirli taraftar maç esnasında "Hepsi çekip gitmeli" diye bir pankart açtığı için tutuklanıp büyük bir para cezasına ve şartlı 6 ay hapis cezasına çarptırıp sınır dışı edilmişti. Ama final maçında yine Cezayirli taraftarlar sloganlar atarak isyan türkülerini söylediler.

Hatta Mısırlı taraftarlar bile onlara eşlik ettiler. Bu son final maçının tarihi protesto eylemlerinin 22'inci haftasının Cuma gününe denk geldi. Bu Cuma günü de Cezayir'de kitleler sokağa dökülüp büyük kentlerde kocaman kortejler oluşturup "2B'ler", yani Başbakan Bedui ve geçici Başkan Ben Salih, çekip gitmeli diye ısrar ettiler.

Hatta bazı sloganlar "Tek istediğimiz B, Belmadi", yani Cezayir Milli Futbol takımı yöneticisidir. Belmadi de Hirak'ı desteklediğini duyurdu.

Hatta Cezayir ile Fas sınır bölgesinde iki ülkeden gençler tel örgülerde buluşup bu futbol zaferini birlikte

kutladılar ve hep birlikte Cezayirli taraftarların isyan türkülerini söyleyip iki halk arasında çekilen tel örgüleri protesto edip: "Bizler düşman değil, kardeşiz" diye haykırdılar.

Cezayir rejimi Fennecs'lerin bu futbol zaferini kendine mal etmeye çalıştı, ama çabaları boşuna oldu. Çünkü bu protesto hareketini oluşturan kitleler, özellikle de futbol takımlarının taraftarı olarak örgütlenen ve siyasi bilince erişip daha iyi bir gelecek isteyen gençler, bu zaferin kendi zaferleri olduğunu gösterdiler.

Tüm bunları zafer akşamı Cezayir ve de Fransa sokaklarında (Fransa'da önemli sayıda Cezayirli nüfus yaşıyor) coşkulu kitle kutlamalarında somut olarak görebildik. (25.07.2019)

Not. Tüm Cezayir'de kitle eylemleri 23'üncü haftada, Cuma 26 Temmuz günü de çok yoğun bir şekilde devam etti.

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Darbeye giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmedi

15 Temmuz 2016 darbe girişiminin üçüncü yıldönümü, Erdoğan'ın tek yıldız olduğu törenlerle kutlandı. Erdoğan, bu vesileyle tüm kitleleri FETÖ karşısında kendi safında birlik olmaya çağırdı, ancak sesi üç yıl öncesine göre daha az yankı buldu. Bunun bir nedeni darbeye giden yolda kendisinin ve partisinin belirleyici rolünü sürekli örtmeye çalışmasına duyulan tepki de var.

Darbeye giden yol

ABD derin devletiyle ilişkileri bulunun Graham Fuller, 2008'de Türkçe basılan "Yeni Türkiye Cumhuriyeti Yükselen Bölgesel Aktör" isimli kitabında, şunları yazmıştı: "...Türkiye, sadece Türkiye için değil, aynı zamanda genelde günümüz İslam dünyası için oldukça önemli iki dinamik İslami hareket üretmiştir: Gayet politik AKP ve Büyük ölçüde apolitik cemaatçi F. Gülen hareketi. Gülen cemaatinin birçok üyesi bugün artık Gülen Hareketine bir alternatif olarak değil ama onun siyasi bir tamamlayıcısı olarak AKP'ye katılmıştır."

Fuller'ı, doğrudan Türkiye ve FETÖ üzerine kitap yazmaya iten ABD'nin o dönemde gündemde tuttuğu Yeni Ortadoğu projesiydi. Sözde ılımlı İslamcı yönetimlere dayanan bir Ortadoğu oluşturma planı vardı. Erdoğan, bir süre ABD'nin projesinin "eş başkanı" olmakla övündü, sonra ucunun kendine dokunacağını anladığında

"İslam, İslam'dır, ılımlısı falan olmaz" diyerek çark edecekti.

Kendilerine "hizmet hareketi" diyen Gülen tarikatının, ABD derin devletiyle; CIA ve NATO'nun komünizm karşıtı illegal yapılanmasıyla bağlantısı olduğu, destek, yardım ve koruma aldığı artık sır değil. FETÖ'nün en fazla, sözde laik, yıllarca siyasal islamı tehlike gören, birçok mensubunu bu gerekçeyle atan ordu içinde güçlenmesini sağlayan bu ilişkiler ağıdır.

Büyük burjuvazinin programını uygulamak üzere Erdoğan liderliğindeki AKP 2002'de iktidara geldiğinde yönetime tam olarak hakim olmadığını gördü. İktidarı; ordu ve bürokrasi ile paylaşması gerekiyordu. Ordu ağırlıklı olarak Kemalistlerin, yargı başta olmak üzere bürokrasi ise ağırlıklı olarak milliyetçilerin elindeydi.

İslamcı siyasetçiler, Erbakan'la başlayarak, dışarıdan destek vererek, koalisyonlar yoluyla yönetim kademelerine yükseldi. Ancak bürokrasiye hakim olmaya yetecek kadroları yoktu ve hem silahlı gücü hem de ekonomik gücü nedeniyle orduyu geriletmek daha büyük sorundu.

İşte AKP böyle bir işte azimli olduğunu ortaya koyduğunda, o zamana kadar Erdoğan ve partisinden uzak duran, eleştiren, Gülen, AKP'ye yöneldi. Erdoğan'ın bu çabası, Irak işgalinde ABD'ye karşı çıkan Kemalistlere ve Kemalist

generallere öfkelenen ABD'nin ve Türkiye pazarını açacak ekonomik dönüşümleri yapmayı hedeflediği için de AB'nin hararetli desteğini almıştı.

İşbirliği

Açtığı okullar ve dersaneleri kullanan tarikat, sınava dayalı kadro alma ve terfi sisteminden faydalandı. Her türlü hileyle ve AKP'nin hızlıca meclisten geçirdiği değişikliklerle, tarikat üyeleri ve çevresi diploma, belge sahibi oluyor ve üst düzey devlet kadrolarına atanıyordu. Özellikle polis ve yargı, muhalifleri ezmek üzere kullanmak için tıka basa dolduruldu. Bir andan da ordunun okulları, sınav sorularının cevapları ezberletilmiş tarikatçıların çocuklarıyla dolmuştu.

AKP-FETÖ işbirliği başarılı oldu; büyük burjuvazinin istediği düzeyde temizlik yapıldı. Büyük patronların dünya sermayesine eklenmek için uluslar arası sermayenin de Türkiye pazarına ulaşmak için aynı doğrultuda yapılmasını istediği liberal dönüşümlere karşı duracak mahkeme kararları alan yargı kalmadı; siyasi elitlerin aldığı kararlara itiraz edecek ordu generalleri kalmadı; başka bir kurum ve yetkili de.

Erdoğan o dönemde Gülen'in en büyük destekçisi ve savunucusuydu. Hakkını vermek lazım; FETÖ'cüler bu desteğin gereğini yaptılar.

Ancak bu karşılıklı çıkar ilişkisi, beraberinde güç

birikmesini getirdi. Tarikatın çevresindeki patronlar, sadece Türkiye’de değil, Ortadoğu, Afrika ve Asya’nın bazı bölgelerinde kazançlı bağlantılar kurdular. Güçsüz Türk burjuvazinin bir parçası olan tarikat patronları da devletin beslemesiydi. Hatta tamamen siyasi ve bürokrasinin eline muhtaç olan Nurjuvazinin parçasıydı.

Türkiye ekonomisi büyüdüğü dönemde bu bir sorun değildi; AKP izlediği siyasetle patronlara komşu bölgelerde iş anlaşmaları yapmasına yardım ediyordu. En fazla anlaşma yapılan ülkelerden biri de Suriye idi. 2008’de dünya ekonomik krizi başladı; dalga dalga yayıldı. Türkiye’ye ilk dalga 2009 civarında, sora da hala süren 2013 civarındaki dalga geldi. Ancak, Türk patronların yatırım yaptığı ülkeler daha önce battı. Nurjuvazi, AKP’ye koştur batan parasını, iş olanağı, sipariş istedi. İşte o zaman ipler kopmaya başladı. Erdoğan ilk kez Gülen tarikatını kameralar önünde eleştirdi “parayla ne işleri var” diye sordu. Ancak başka örneklerde olduğu gibi tarikat, artık kendi çıkarlarını dayatacak güce ulaşmıştı.

İşbirliğinden düşmanlığa

Her zaman ABD yanlısı siyaseti savunan, Ortadoğu’da ABD karşıtı siyaset izleyen Erdoğan’ı eleştiren Gülen ile ilişkiler, tam bu nedenlerle koptu. Irak, Suriye, Kürt siyaseti, Rusya ile yakınlaşma; tarikat Erdoğan’ı bürokrasi ve yargı üzerinde kuşatmak, siyasetini değiştirmek için zorlamak üzere harekete geçti. Önce yargı kararıyla Suriye’ye gizlice silah götüren tırlar durduruldu;

ardından doğrudan MİT’in başındaki tutuklanmak istendi. Doğrudan Erdoğan devreye girdi.

Tarikat ikinci adımını attı; 17 ve 25 aralık 2013’te; bakanlarının ve oğlunun yolsuzlukları üzerinden Erdoğan’ı hedef alan soruşturma ve gözaltına alma adımını attı. Erdoğan, kendisinin hedef alındığını hemen anladı ve çok sert tepki gösterdi. Bürokrasiden başlayarak temizlik başladı. Tarikat çevresine hem para hem itibar hem de kadro sağlayan dersaneler kapatıldı. Tarikat, PDY (paralel devlet yapılanması) ilan edilerek suç örgütü kabul edildi.

Erdoğan, daha sonra “ne istediler de vermedik” diye eleştireceği tarikat mensuplarına açıkça tercih yapmalarını istedi. Bugün FETÖ soruşturmalarında bu tarih başlangıç olarak kabul edilir; dönenler temiz, dönmeyenler suçludur.

Tarikat ile Erdoğan arasındaki mücadeleyi Erdoğan kazandı; devlet kurumlarında büyük çalkantı oldu; yargı ve polis karıştı; milletvekilleri koltuklarından oldu; medya el değiştirdi; iş yerleri kapandı, satıldı. 2014-2016 arası gerçek bir mücadele yaşandı.

Darbe başarılı mı başarısız mı?

2016 yazında Erdoğan kendini yeterince güçlü hissettiği için ordunun üst düzey kadrosunda çok büyük çaplı bir temizlik yapma planı hazırlamıştı. Bunu yargı ve diğer kurumların izleyeceğini, HSYK’nın darbe gecesi ansızın toplanıp FETÖ’cü yargıçları ihraç etmesinden tahmin edebiliriz. Yaveri bile FETÖ’cü çıkan

Erdoğan’ın başında bulunduğu ordudaki 300 generalden FETÖ’cü olan 150’si, 15 temmuzda harekete geçti. Erdoğan başarısız darbe girişimi için “Bize Allah’ın bir lütfü” demişti. Elbette Allahın lütfü değildi ama Erdoğan, darbeye direnip kitleleri darbeye karşı mücadeleye çağırarak, milyonların gönlünü kazandı ve bir lütuf haline bizzat kendisi dönüştürdü.

Darbelerden çok çekmiş olan kitleler, Erdoğan’ın çağrısına cevap verip kurşunlayan askeri helikoptere; bomba atan uçaklara; top atan tanklara ve kurşun sıkan askerlere karşı mücadele etti. Farklı ülkelerden, farklı meslek ve yaşta 251 kişi öldü, 2.193 kişi yaralandı. Biri banka; dördü 22 bin işçinin çalıştığı büyük şirket olmak üzere 885 şirkete el kondu; dernek, medya dahi 2.761 kurum ve kuruluş kapatıldı; 125.678 kamu çalışanı tüm hakları alınarak atıldı; 500 bini aşkın kişi hakkında soruşturma yapıldı.

Darbe girişiminin yenilmesini “milletin iradesine” bağlayan Erdoğan, şimdi her şeyi kendi iradesine bağlamış durumda. Parlamenter sistemi değiştirip Cumhurbaşkanlığı sistemini getirdi; yargı, yürütme ve birçok kurum doğrudan Erdoğan’a bağlı. FETÖ’ye aldandım diyen Erdoğan kişisel bir iktidar kurdu. Başarısız darbe girişimi tüm toplumu alt üst etti, bir tek Erdoğan ve AKP bu işten kazançlı çıktı. (20.07.19)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Bundan 50 yıl önce: yerinde sayan bir toplumun Ay'da attığı ilk adım

“İnsan için küçük bir adım, insanlık içinse büyük bir adım”, bu sözleri 21 Temmuz 1969'da ilk defa Ay'a ayağını basan Neil Armstrong söyleyerek, bu olayı direk izleyen herkesin hisselerini ifade etmişti. Aradan 50 yıl geçti ve bu başarı bir sembol olmayı sürdürüyor. Bu, bir yandan insanlığın artık sahip olduğu muazzam bilimsel ve teknik olanakların ulaştığı seviyeyi gösteriyor. Diğer yandan ise böyle bir başarıya ulaşmış olan bir toplumun kusurlarını ve acizliğini gösteriyor.

İnsanların, Dünya ile Ay arasındaki 380 bin kilometrelik mesafeyi katederek oksijene sahip olmayan bu gezegen üzerine ayak basıp, sonra yeniden sağlam Dünya'ya geri dönebilmesi harika bir başarıdır. Birkaç insanı Ay'a gönderebilmek için 400 bin kişilik bir ekibin: astronotların, uzman pilotların, mühendislerin, fizik yasalarına hakim olan bilim insanlarının uzun süre çalışması ve yeni teknikleri icat etmeleri gerekti. Ek olarak binlerce işçi ve teknisyen

dünya sanayisi birikiminin eseri olan üretimi çok zor olan alet ve eşyalarını üretmeleri gerekiyordu. Armstrong, Aldrin ve Collins'i uzaya gönderebilmek için ayreten “gölgede” kalan bir sürü daha insanın katkıları gerekliydi. Örneğin bunlar arasında ABD'deki 1950-1960 yılları arasındaki ırkçılık ortamında muazzam katkıları olan, ama “gölgede kalan” siyahi matematikçiler gibi.

SSCB ve ABD arasındaki yarış

1961'de o dönem ABD Başkanı olan Kennedy, Ay'a çıkmayı 1970 yılından önce mutlaka başarılması gereken bir hedef olarak göstermişti. Söz konusu olan, uzayın fethi konusunda ABD'nin önüne geçmiş olan Sovyetler Birliği'ni yakalayıp geçmekti. Ekim 1957'de ilk insan üretimi uydusu olan Sputnik uzaya fırlatılmıştı ve bu olay o dönemin SSCB yöneticisi Kruşçev'e şunu haykırma olanağını vermişti: “Sputnik, sosyalist ülkeler ile kapitalist ülkeler arasındaki yarışı sosyalizm kazanmış

olduğunun ispatıdır”... Ardından Nisan 1961'de uzaya çıkan ilk insan olan Yuri Gagarin sayesinde Sovyet yöneticileri arayışı daha da açmış oldular. Ama buna dayanarak sosyalizmin daha üstün olduğunu iddia etmek, dünya pazarından kopmuş bulunan Sovyetler Birliği'nin bu uzay başarılarını elde edebilmesi için kitleler için elzem olan sanayi ürünlerinin ve tarım ürünlerinin aleyhine olacak şekilde tercih yaptıklarını unutmaktır.

Tabii ki art arda gelen bu zaferler planlı ekonomi ile çalışan, rekabet ve kar amaçlı olmayan bir ekonomi sayesinde gerçekleşti. ABD'nin uzay faaliyetleri ise havacılık sektöründeki ve de ordunun farklı kollarındaki şirketler arasındaki rekabet duvarına çarpıyordu. 19.07.19

NASA olayı, planlı ekonominin üstünlüğünü kabul etmek demektir

Devamı gelecek sayıda...

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.